

عنوان مقاله:

سبک شناسی مناجات حضرت امیر(ع) در دو لایه آوایی و واژگانی

محل انتشار:

فصلنامه سراج منیر، دوره 10، شماره 37 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

حجت اله فسقوری - استادیار زبان و ادبیات عرب، دانشگاه حکیم سبزواری، سبزوار، ایران

راضیه کارآمد - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات عرب، دانشگاه حکیم سبزواری، سبزوار، ایران.

خلاصه مقاله:

سبک، طرز خاصی از نظم یا نثر است که نویسنده بر می‌گزیند. سبک شناسی، علمی است که به تحلیل و بررسی عناصر سخن می‌پردازد و شاخه‌ای از علم زبان شناسی است که هدف آن بررسی متون ادبی، و از لایه‌های گوناگونی برخوردار است. دعا و مناجات، هر دو راز و نیاز با پروردگار هستند ولی مناجات نوعی گفتگوی صمیمانه با معبود است که مناجات حضرت امیر (ع) در کوفه مناجاتی است که از قوت و عمق در ساختار و معنا برخوردار است و با وجود تکرار واژگان، از زیبایی خاصی برخوردار است. این نوشتار به روش توصیفی - تحلیلی، سبک شناسی این مناجات را در دو لایه آوایی و واژگانی مورد بررسی قرار می‌دهد. تکرار کلمات و حروف در این مناجات هم سو و متناسب با معنای ارائه شده هستند و واج آرایی و تکرار کلمات و حروف، صبغه آوایی فاخری به متن بخشیده است. واژگان این مناجات، رسمی و سهل و بیشتر انتزاعی و نشان دار هستند و در این مناجات، تکرار کلمات و حروف نه تنها به فصاحت و شیوایی آن خللی وارد نکرده بلکه به فصاحت و زیبایی مناجات افزوده و متناسب با فضا و اقتضای مناجات است. با بررسی و درک معنای واژگان و واژگان مشابه می‌توان دریافت که واژه‌ها هر کدام در بهترین شکل و موقعیت خویش است و کاربرد فعل‌های مضارع و اسم فاعل و اسم مفعول، متناسب با معنای اراده شده در مناجات است. وجود حرف عطف «و»، جملات پی در پی و... باعث پویایی و به هم پیوستگی آن شده است.

کلمات کلیدی:

سبک شناسی، لایه آوایی، لایه واژگانی، مناجات حضرت امیر (ع)

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1295410>

